

HERSENSPINSELS

CARL SLOTBOOM

HERSENSPINSELS

Eerste druk: januari 2023

Copyright © Carl Slotboom

www.carlslotboom.nl

Auteursfoto: © Fotocchio / Marieke Hoogland

Omslag: foto en schilderij Anja van den Berg

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Van dezelfde auteur:

Laat ze maar kletsen / Verhalen

Dweilen met de kraan open / Verhalen

Bevroren tijd / Roman / Iskander Uitgevers

Weer net als eerst / Roman / Iskander Uitgevers

Kunstgebit	4
De grote Pari	9
Enkele reis Beethoven	18
Op een mooie pinksterdag	27
De zak	36
Diederik van Dijkema	44
Het hunebed	56
Jodelahiti	66
Een teer poppetje	76
Freddieboy	86
Amalia	93
Gebakje bij de Hema	104
Rijksmuseum anders	109
Drentse Hooglanders	121
Broodje kroket	130
Raad van State	137
Lekker smeug	146
Moederdag	157
Gevallen vrouw	165
Plasje bij de Hema	175
Een echte fan	184

KUNSTGEBIT

Bij de plaatselijke boekwinkel werd ik aangesproken door een echtpaar van middelbare leeftijd, dat het al jaren met elkaar had volgehouden. Eigenlijk was zij degene die mij aansprak, hij beperkte zich tot het zijn van echtgenoot op de achtergrond.

Zij leek mij een frequente klant van de Wereldwinkel, hij een man die in de meeste dingen geen heil meer zag en berustte in zijn lot. Hij stond er wat sullig bij, geheel in de schaduw van zijn echtgenote, die een struise verschijning was. Hij peuterde in een zakje dat gevuld was met dropjes. Na zorgvuldig zoeken had hij de ware gevonden en stopte deze in zijn mond.

'Ach, wat ontzettend leuk dat ik u nu eens in levende lijve ontmoet,' riep de vrouw mij toe, over de tafel die gevuld was met literaire romans. Ze kwam op mij af en zette mij klem tussen de reisboeken en de thrillers. Ze scheen mij te kennen, zij het dan niet in levende lijve, want dat was vandaag de primeur.

'Gunst, u ziet er in het echt heel anders uit.'

Ik scheen verschillende gezichten te hebben. Nu hebben meerdere mensen daar last van, maar de kwalificatie is in veel gevallen niet erg gunstig.

'Zo zie ik er altijd uit,' zei ik 'het spijt me.'

'Zo, zonder schmink bedoel ik. Ja, héél anders.'

Ook dat nog, ik liep kennelijk bij tijd en wijle geschminkt over straat. Een eigenschap waar ik mij niet bewust van was en die mij in hoge mate verontrustte.

'Ik kijk altijd naar uw programma op de teevee,' ging ze onverstoord verder, 'ik ben een echte fan van u.'

Het is fijn om fans te hebben. Fans vinden je doorgaans aardig en wie wil er nu niet aardig gevonden worden? Ik kan mij echter niet herinneren ooit met mijn gezicht voor de teevee verschenen te zijn. Ze verwarde mij kennelijk met iemand anders.

'Het spijt me, mevrouw, maar ik ...'

'Kijk eens, Albert, wie we hier hebben?' dit tegen haar echtgenoot.

Albert trok een wat vreemd gezicht, er zat hem iets dwars, dat was duidelijk.

'Er heeft mhuh zich een dropje vacuüm gesjozen tegen het gehehemelte van mijn gebit,' zei hij, terwijl hij verwoede pogingen met zijn tong deed om het ding los te krijgen.

'Hè, Albert, hou even op met je gezeur. Mijn man heeft een kunstgebit.' Het eerste tegen Albert, het laatste tegen mij.

'O,' zei ik en probeerde zo meewarig mogelijk naar Albert te kijken. Als hij dan geen steun van zijn vrouw kreeg, dan zou hij in ieder geval aan mij merken dat ik het hele gebeuren uiterst vervelend voor hem vond.

'Albert kijkt ook altijd naar uw programma. Ja toch, Albert?'

'Mwemmeme,' klonk het, terwijl hij nog steeds bezig was het dropje van zijn gebit los te weken.

'We gaan er echt voor zitten. Albert ook hoor.'

'Mhuwem,' klonk het weer.

'Eigenlijk zou u Albert eens in uw programma uit moeten nodigen. Hij is van alle markten thuis. Hij kan echt overal over meepraten.'

'Ik zal erover nadenken,' zei ik. Ik vind dat je nooit iemand op voorhand uit moet sluiten en misschien bracht Albert wat sjeu in de zaak.

'Je kunt het zo gek niet bedenken of Albert weet er iets over te vertellen. U zou makkelijk het hele programma met hem alleen kunnen vullen. Hij is net een wandelend woordenboek.'

'Ensjicyclowhmpedie,' zei Albert.

'Wat zeg je?'

'Encyclopedie,' vertaalde ik. Ze luisterde niet.

'Hou nou toch eens even op met je gepeuter, Albert. Jij bent maar druk met je gebit, terwijl wij hier oog in oog staan met eh ... kom, hoe eh ... nou, ik ben het even kwijt. Ik ben helemaal van mijn à propos nu ik u zo in levende lijve voor me zie.' Dit laatste weer tegen mij.

Ik noemde mijn naam.

'Welnééé,' tetterde het door de boekwinkel, 'zo heet u helemaal niet!'

'O,' zei ik, even in verwarring gebracht. Als je al niet weet dat je verschillende gezichten hebt en af en toe geschminkt over straat gaat, zou het heel goed mogelijk zijn dat je zelfs je naam niet meer weet. Het leek mij heel zinnig om binnenkort maar eens een arts te raadplegen.

'Nee, u heet eh ... Kom, Albert, zeg jij nu ook eens wat.'

'Mweeft,' zei Albert weer.

'Typisch! De hele dag klets je me de oren van mijn hoofd en als ik wil dat je iets zegt maak je vreemde geluiden.'

'Dat komt omdat hij ...' zei ik, maar de vrouw gaf mij de gelegenheid niet om mijn zin af te maken.

'Altijd haantje de voorste, altijd de lolbroek uithangen, altijd het hoogste woord en nu ik helemaal ontdaan ben van uw aanwezigheid en zijn hulp even nodig heb geeft meneer niet thuis. Nee, bij anderen de pias uithangen, maar mij hier voor schut zetten!'

Omdat ik voelde dat dit een vervelende wending zou gaan nemen en ik toch graag in de toekomst zonder blaam mijn boekwinkel zou willen bezoeken, deed ik nog maar eens een poging.

'Mevrouw, ik ben werkelijk niet degene ...'

'Nee, dat zijn de meeste mannen niet. Als puntje bij paaltje komt dan zijn ze werkelijk niet degene!'

Het sloeg nergens op.

'U verwacht mij met ...' probeerde ik het nog maar eens.

'En nu heeft u ook nog de brutaliteit mij verward te noemen. Ik dank u vriendelijk!'

Albert had zich inmiddels teruggetrokken tussen de kinderboeken en was min of meer uit het zicht verdwenen.

'Nee, mevrouw, u begrijpt mij verkeerd, ik bedoel te zeggen ...'

'O ... en nu begrijp ik u ook nog verkeerd! Het wordt steeds fraaier. Maar ik zal ú eens wat zeggen. U gedraagt zich in het echt al net zo als op de teevee. Vooringenomen, arrogant, met de vervelende eigenschap dat u mensen nooit uit laat praten. Altijd zelf aan het woord!'

Ze kwam nu vlak voor mij staan en zei, terwijl ze mij met haar vinger onophoudelijk tegen mijn borstkas prikte: 'Altijd maar ik, ik en nog eens ik!'

Daarop draaide ze zich om en liep met grote passen geïrriteerd naar de uitgang. Albert, die inmiddels het dropje los had weten te peuteren, hield mij het zakje voor.

Ik bedankte hem vriendelijk. Ik heb namelijk ook een kunstgebit.

DE GROTE PARI

'Vijfentwintig jaar ben ik getrouwd geweest, meneer. Een ramp zal ik je vertellen, een rámp, niet te filmen.'

Hij was een wat gezette man van middelbare leeftijd met een pokdalig gezicht. Zijn haar hing aan de achterkant over de kraag van zijn overhemd en om zijn stierennek hing een gouden ketting. Hij zag eruit als een gesjeesde goochelaar, die het net niet had gered in het artiestenvak. Door collega's weer terug de hoge hoed ingetoverd.

'Maar ja, wat wil je. In het begin ben je blind van liefde en ga je door het vuur. Ja toch? Na een paar maanden dacht ik: ik had d'r met datzelfde vuur in de fik moeten steken. Ik weet, het klinkt onaardig, maar het is nu eenmaal zo. Het sluipt erin. Voordat je het weet zit je in een sleur en denk je: het zal mijn tijd wel duren. Moet je een pilsje?'

Hij bestelde twee pils, bij een wat morsige kastelein, die ik ervan verdacht niet vies te zijn van z'n eigen handel.

'Er deugde nou ook werkelijk helemaal niks. De hele dag werd er gekat en gefit. Ik kon niks goed doen. Van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat liep ze tegen me te mekkeren. Ik werd er schijtziek van. Op een gegeven moment luisterde ik al helemaal niet meer. Dat merkte ze en dat paste mevrouw absoluut niet en op een zaterdagochtend gaf ze me opeens een slag voor m'n harses. Ik wist niet wat me overkwam. M'n kop zat zowat

dwars op m'n nek en ik zeg: "Wat krijgen we nou?! Gaan we meppen?!" Afijn, niet verder bij stilgestaan, maar vanaf dat moment begonnen d'r handjes aardig los te zitten. Bij het minste geringste kreeg ik een opsodemierter voor m'n kop. Ze bleef maar doorgaan.

Terugslaan deed ik niet, meneer. Ik ben en blijf een heer onder alle omstandigheden. Op een gegeven moment had ik er echter schoon genoeg van. Kun je je dat voorstellen?'

Ik kon het.

'Op een ochtend toen ze boodschappen aan het doen was heb ik twee koffers gepakt, al haar kleding en andere rotzooi erin gemieterd en het hele spul voor de deur gezet. Ik had de knip er aan de binnenkant opgedaan zodat ze er niet in kon. Ik had me verdekt opgesteld achter de vitrages en ja hoor, daar verscheen ze met d'r rotkop om de hoek van de straat. Ik hoorde de sleutel in het slot en een hoop gerammel. Ze begon meteen te schreeuwen. Ze was woest en stond als een idioot op die voordeur te rammen. Ik naar buiten.

"Wat heeft dit te betekenen?!" krijste ze en wilde me weer een mep geven, maar die kon ik ontwijken, daar had ik inmiddels al ervaring mee. Al doende leert men.

"Dit betekent dat je er vanaf vandaag niet meer inkomt," zei ik. "Je gaat maar naar je moeder." Dat was trouwens ook zo'n kreng, maar dat terzijde. Nou ja, lang verhaal kort: ze is naar d'r moeder gegaan en ik heb de scheiding aangevraagd. We

hebben de spullen verdeeld en ik heb d'r nooit meer teruggezien. Bonjour mon amour.'

'Lekker rustig, Gerrit,' zei de kastelein. 'Je bent er echt van opgeknapt.' Ik meende enig sarcasme in zijn stem te horen.

'En nu kook ik m'n eigen potje. Nou ja, koken. Je hoeft tegenwoordig niets meer te koken, want dat doet Appie Heijn voor je. Je hoeft het alleen maar even in de magnetron te zetten en klaar is de warme hap. Ik eet wanneer ik wil, ik ga naar de kroeg wanneer ik wil en ik sta op wanneer ik wil. Lekker toch?'

'De tijd aan jezelf dus,' zei ik. 'Geniet ervan.'

'Zo'n anderhalve week geleden, ik zit naar de Tour te kijken, hartstikke spannend, de gele trui in de aanval op de col de huppeldepup, wordt er opeens gebeld. Ik denk: ik doe mooi niet open, anders mis ik de actie van de gele trui. Er werd weer gebeld, ik weer niet opendoen. Toen begon de beller met de brievenbus te rammelen. Toch maar even kijken, dacht ik. Ik naar de voordeur. Op de stoep stond een oudere vrouw met een pannetje. Ik denk: verrek ... Kniertje. Ze lachte tegen me en ik zag meteen dat er een tand uit haar kunstgebit ontbrak. Ik staarde in een zwart gat.

"Wat kan ik voor u doen?" vroeg ik.

"Mijn naam is Rita en ik woon hier schuin tegenover," zegt ze.

Al sla je me dood, meneer, ik had het lieve mens nog nooit van m'n leven gezien.

"Ja," zeg ik, "zegt u het maar."

Ik dacht: effe opschieten want de Tour wacht op niemand.

"Ik heb een maaltje soep voor u," zegt ze. "Lekkere groentesoep, met ballen."

"Voor mij?" zeg ik. "Waar heb ik dat aan te danken?"

"Ach," antwoordde ze, "u bent ook maar een man alleen."

"En toen dacht u: laat ik die man maar eens een soepje brengen."

"Ja," zegt ze, "dat dacht ik."

Wat moest ik daar nou op zeggen? Ik vond het hartstikke aardig, dus dat zei ik dan ook.

"Geniet ervan."

"Ga ik zeker doen," antwoordde ik.'

Ik bestelde nog twee pils.

'Wil je er een bordje groentesoep bij, Gerrit?' zei de kastelein.

'Grapjas,' was het antwoord.

De kastelein tapte en Gerrit vervolgde z'n relaas.

'Ze zegt tegen me: "Als u het pannetje vanavond terugbrengt heb ik een verrassing voor u."

"Een verrassing?" vroeg ik. "Voor mij?"

"Tegen een uur of acht, schikt u dat? Ik woon op nummer achtendertig." Ze wees naar het huizenblok schuin tegenover het mijne.

"Ja, ik eh ... oké, acht uur."

Zij weg en ik weer naar de Tour. De gele trui trapte iedereen eruit en was als eerste bovenop die col. Wat een sensatie.'

'Ben je gegaan, Gerrit?' wilde de kastelein weten.

'Ja, natuurlijk,' antwoordde Gerrit, 'ik moest toch dat pannetje terugbrengen.'

'Ja, ja,' antwoordde de kastelein, niet helemaal zonder onder-
toon.

'Afijn, ik sta om acht uur bij die vrouw voor de deur. Ze doet open en ik achter haar aan naar de woonkamer. Alle lampen waren uit, maar overal stonden kaarsen en waxinelichtjes. Ik zeg: "Wat gaan we doen? Geesten oproepen?"

In de kamer hing een soort gordijn en ik had geen idee waarom. Maar ja, ik wilde ook niet meteen vragen wat zit er achter dat gordijn?

"Ga zitten. Wilt u wat drinken?"

Nou, dat wilde ik wel.

"Een lekker koud pilsje?"

Zij weg en ik dacht: zal ik even achter dat gordijn kijken? Maar ja, dat wil je dan ook weer niet. Ze brengt mij een pilsje en zegt: "Ik ga mij even voorbereiden voor de verrassing. Blijf lekker zitten."

Afijn, ze verdwijnt achter dat gordijn en ik schenk m'n pilsje in. Een hoop gerommel achter dat doek en ik werd steeds nieuwsgieriger. Opeens hoor ik muziek en gaat het gordijn open. Ik zie een paal die in het plafond en in de vloer met grote

bouten is bevestigd. Naast die paal staat die vrouw in een soort doorzichtige ochtendjas.'

'Negligé heet zoiets, Gerrit,' zei de kastelein.

'Nou, voor mijn part,' antwoordde Gerrit. 'Opeens begint ze wulpse bewegingen te maken op de maat van de muziek. Ik denk: wat krijgen we nou? Het zag er niet uit. Ik dacht nog: zo direct verliest ze d'r evenwicht en valt ze in een paar brandende kaarsen.'

'Negligé in lichterlaaie,' zei de kastelein. 'Weer eens wat anders.'

'Heel langzaam laat ze dat doorzichtige ding zakken en staat ze in een felrode bikini naast die paal.'

'Spannend,' zei ik.

'Nou,' zei Gerrit, 'ik weet niet of jij weleens een vrouw van om en nabij de vijfenzeventig, met zo'n slordige negentig kilo schoon aan de haak in een bikini hebt gezien? Nou, ik kan je wel vertellen dat het een schok was, zo tussen dat kaarslicht.'

"De Grote Pari gaat nu voor u dansen," zegt ze opeens heel plechtig. Ik nam net een slok bier en zou me er haast in verslikken. Dansen? Ik schrok me kapot.

"De Grote Pari?" vraag ik. "En wat moet dat voorstellen?"

"Een afkorting van Paal en Rita, Pari dus."

"Ja, ja," zeg ik. Ik was met stomheid geslagen.

"Het is een combinatie tussen buik- en paaldans," ging ze verder. Nou, beide ingrediënten waren volop aanwezig: een

buik die bijna tot op d'r knieën hing en een paal. Ik denk: het zal mij benieuwen.

Ze zet de muziek wat harder en begint met haar kont en buik te draaien. Overal kwabben die op een neer hupten. M'n bier smaakte me opeens helemaal niet meer en zij maar dansen in d'r bikini. Plotseling grijpt ze die paal en slaat haar armen en benen er omheen. Als die paal dat gewicht maar houdt, dacht ik nog. Afijn, ze kronkelt om die paal, van links naar rechts en weer terug. Het zag er werkelijk niet uit. Ik dacht: had ik dat pannetje maar nooit aangepakt, maar ja, weet alles maar eens van te voren. Plotseling slaakt ze een afgrijselijke gil. Eerst dacht ik dat het bij de show hoorde, maar toen ze bleef kermen, kreeg ik toch de indruk dat er iets aan de hand was.

"Wat is er loos?" vroeg ik, "Of hoort 't erbij?"

"Ik zit vast," jammerde ze.

"Vast?" zeg ik. "Hoe bedoel je?"

"Ik kan niet meer loskomen," zegt ze.

Je gelooft het of niet,' zei hij tegen mij en de kastelein, 'maar ze hing helemaal in een soort spasme om die paal heen gedraaid. Afijn, ik trekken en rukken, maar ze begon steeds harder te gillen.

"Ik krijg kramp, ik krijg kramp!" krijste ze.

Ik dacht: ik bel de brandweer, die hebben ervaring met palen.'

'Hoezo ervaring met palen?' wilde ik weten.

'Nou, die hebben toch zo'n paal in de kazerne waarlangs ze naar beneden glijden? Ik bel dus de brandweer.

"Wat is er aan de hand?" zegt een stem aan de andere kant.

Ik zeg: "Me buuf zit vast."

"Wie zit er vast?" zegt die vent.

"M'n buurvrouw," zeg ik en ik geef het adres op.

Paar minuten later overal sirenes en blauwe zwaailichten. Van alle kanten springen kerels in brandweeruniformen tevoorschijn.

"Waar is de lift?" vraagt een vent.

Ik zeg: "Lift? Wat voor lift?"

"Uw buurvrouw zit toch vast?"

"Ja," zeg ik, "maar niet in de lift. Kom maar effe mee."

Wij naar de kamer. Hangt dat mens nog steeds in die paal.

"Heeft u ons daarvoor laten komen?" vraagt die vent aan mij.

"Ja," zeg ik, "ik krijg dat mens niet uit die paal geplukt."

Afijn, die brandweermensen met drie man aan het rukken en trekken en de Grote Pari maar gillen.

"Hier waag ik mij niet aan," zegt een van die mannen. "Wij willen niet op ons geweten hebben dat we iets breken. Haal de zaag," dit laatste tegen een collega. Collega weg en komt even later terug met een handcirkelzaag. Hij zet dat ding aan en terwijl vijf man die paal en dat mens vasthielden, zaagt hij eerst bovenaan en toen onderaan die paal doormidden.

Intussen was de ambulance gebeld en de ziekenbroeders hebben haar met paal en al in die auto geschoven.

De Grote Pari gaat nu voor u dansen. Nou, de voorstelling was snel afgelopen. Een paar dagen later zag ik haar lopen. Nou ja, lopen, het was meer strompelen. Ik denk dat de carrière nu wel voorgoed voorbij is. Ze heeft sinds haar glansrijke voorstelling geen pannetje soep meer gebracht. Wel jammer, want hij zat vol met ballen.'

ENKELE REIS BEETHOVEN

'Zullen we een sherrietje nemen?'

'Een sherrietje? O, meid, dat is wel heel erg jaren zeventig.'

'Ja, weet je nog? Om vijf uur al die vrouwen aan de sherry en om zes uur lallend achter het fornuis.'

'Maar waarom niet? Laten we eens gek doen.'

Haar breekbare gestalte wekte niet de indruk dat ze met de regelmaat van de klok uit de band sprong. Voor een sherrietje wilde ze blijkbaar wel een uitzondering maken. Hè ja, laten we eens gek doen.

Bij een zwierig laverende ober in een keurig zwart jasje, dat hem als gegoten zit en dat hij ongetwijfeld in het bijzijn van z'n vrouw had gekocht, bestellen ze twee sherry's.

'Waar was ik gebleven?' zegt de vrouw op wie moeder natuur zich heerlijk had uitgeleefd. Ze bezat van alles, van alles genoeg en alles op de juiste plek. Een meid om in te klimmen, zouden ze in Amsterdam zeggen.

'Bij internet,' zegt haar overbuurvrouw.

'Ja, je hebt gelijk, bij internet. Ik dacht dus bij mezelf: je hebt nu lang genoeg droog gestaan, laten we daar eens iets aan gaan doen.'

'Hoelang is Pim nu al dood?'

'Bijna tien jaar en het wordt wel weer eens tijd, dacht ik zo.'

'Je bent net zestig, dus kansen genoeg. Ja toch?'

'Ik dus aan het surfen op een datingsite. Nou, meid, je weet niet wat daar voorbij komt. De een nog lelijker dan de ander. Ik schrok me kapot.'

'Alle mooie mannen snoepen ze er als eerste uit,' zegt haar vriendin, 'de kneusjes blijven over.'

'Waar blijft die sherry eigenlijk?' zegt haar tafelgenote, terwijl ze zich omdraait om te kijken of de ober al in aantocht is. 'Moeten die druiven nog geplukt worden?'

Op hetzelfde moment komt de ober met een dienblad in hun richting en zet twee glaasjes gevuld met sherry op het tafeltje.

'Nou, proost, meid, dat het je nog lang mag smaken.'

'Ik zag door de bomen het bos niet meer, dus ik heb op een gegeven moment gewoon iemand aangeklikt.'

'Leuke man?'

'Geen flauw idee, er stond geen foto bij. Ik dacht bij mezelf: lelijker dan die andere kerels kan 'ie bijna niet zijn. Ik neem de gok. Afijn, nooit meer aan gedacht natuurlijk. Word ik op een ochtend gebeld door een vent, die zei dat hij reageerde op mijn reactie. Ik begreep er helemaal niets van. Reactie? Wat voor reactie in 's hemelsnaam? Ik heb eerst de stofzuiger maar eens uitgezet en ben er even voor gaan zitten. Het bleek dus te gaan om die datingsite. Was ik natuurlijk allang weer vergeten.'

'Als ik een stem door de telefoon hoor van iemand die ik niet ken, dan heb ik daar meestal een beeld bij. Heb jij dat ook?'

'Mens, ik zat midden in het stoffen en zuigen, dan staat mijn hoofd helemaal niet naar kerels. Ik moet zien dat ik de boel schoon krijg. Maar goed, hij wilde me wel ontmoeten. Wil je wel geloven dat ik het opeens Spaans benauwd kreeg? Maar ja, ik had a gezegd en nu moest ik natuurlijk ook b zeggen.'

'Spannend,' zegt haar overbuurvrouw, die nog een slok van haar sherry neemt.

'Hij wilde me ontmoeten op een terrasje. Ik dacht: dat is mooi, dan zorg ik dat ik er op tijd ben, dan kan ik 'm aan zien komen en in het niets verdwijnen als 'ie me niet aanstaat. Afijn, ik zit daar, word ik opeens op mijn schouder getikt. Hij kwam van achteren en daar had ik geen rekening mee gehouden.

'Hoe zag 'ie eruit?'

'Praat me er niet van. Mager, zal ik je vertellen, máááger. Wat heet máger, ik keek dwars door 'm heen.'

'Hij zegt: "Ben jij Gerda van Duivenbode?"

Ik wilde nee zeggen, maar dat bleef me in m'n strot steken. "Ja," zeg ik dus. Hij stelde zich ook voor: "Gijsbertus Hendrikus van Lingen, zeg maar Gijs." Mijn hemel, hoe verzin je 't? Hij stond er een beetje lullig bij. Een soort boekhoudertje met geitenwollensokken. Zoiets dus.'

'Lekker stel,' vindt haar vriendin, die het helemaal voor zich ziet.

'Hoe dan ook, wij samen koffie gedronken, beetje gebabbeld, best wel leuk eigenlijk. Maar mijn hemel, wat was die vent